

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 18Csp/199/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122211157
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dominika Vitteková PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2023:8122211157.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Dominikou Vittekovou PhD. v spore žalobkyne: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. D. X, XXX XX E. C. F., zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislav, o primerané finančné zadostučinenie, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 150 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania, a to z prisúdenej sumy, v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobkyňa sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 20.12.2022 domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 709 eur s príslušenstvom, ako aj nahradiť jej trovy konania. Žalovaný nárok predstavuje primerané finančné zadostučinenie titulom úspešného uplatnenia práv v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov vo veci 13C 504/2015, ktorým rozsudkom č.k. 13C 504/2015-47 z 17.9.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešov č.k. 10Co/17/2022-94 z 17.5.2022 bola uložená povinnosť žalovanému vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 109 eur s príslušenstvom a súd tiež určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o úvere č. 806300450, uvedená vo všeobecných obchodných podmienkach – 11) o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny, zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

Žalovaný sa k žalobe písomne vyjadril, že predmetné rozhodnutia súdu, ktoré uvádza žalobca majú dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Žalovaný považuje vzhľadom na okolnosti prejednávaného prípadu prípadne priznanú náhradu finančného zadostučinenia za neprimerane prísnu a založenú na svojvoľnom a arbitrárnom výklade práva. Mal za to, že priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Porušenie práva by nebolo možné napraviť inak napríklad v tom prípade, ak by žalobkynine právo na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo premlčané. Cieľom primeraného finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany nie len jeho deklaráciu.

Poukázal na to, že opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na prechádzajúce konanie neprimerane prísne. Žiadal súd, aby pri posudzovaní žalobcom uplatneného práva posudzoval konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu žalobcu a žalovaného a pri rozhodovaní vzal do úvahy aj konanie žalobcu, ktorý sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sám konal v rámci kontrakčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásil, že súhlasí s obsahom Zmluvy, bol oboznámený so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru; nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Žalobca svojim podpisom na Zmluve ďalej prehlásil, že si Zmluvu prečítal, že ju uzatvoril vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Žalobca mal možnosť si Zmluvu pred jej podpisom prečítať. Žalovaný teda poskytol žalobcovi úver v dobrej viere, že sú mu známe zmluvné dojednania. Dodávateľ spotrebiteľa (v danom prípade žalovaný žalobkyňa) nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovo – právneho vzťahu a vo väčšine prípadov mu umožní sa so zmluvnými dojednaniaми oboznámiť. Skutočnosť, že spotrebiteľ neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah, nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Primerané finančné zadosťučinenie ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry nesleduje reparačnú funkciu, tak ako je to v prípade náhrady škody. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t. j. aj subjektu spravajúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok. V prípade, ak bola spotrebiteľovi skutočne spôsobená ujma sa do popredia dostáva kompenzačná funkcia (restitutio in integrum), t. j. navrátenia do predošlého stavu. V danom prípade bolo žalobkyňi priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, a teda nie je čo kompenzovať. Uviedol tiež, že finančné zadosťučinenie, uplatnené žalobkyňou považuje za poskytujúce ochranu a ospravedľujúce ľahostajnosť Žalobcu. Takto priznané finančné zadosťučinenie nie je možné považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé, pretože ide len o niekoľkonásobné uplatnenie a priznanie sumy bezdôvodného obohatenia. Konanie žalobkyne formou podania žaloby na priznanie finančného zadosťučinenia nie je adekvátne okolnostiam, nakoľko mala možnosť brániť sa už v počiatočných kontrakčného postupu a napriek tomu bol absolútne ľahostajný. Žalobca sa teda mohol brániť primerane aj iným spôsobom, než zľahčovaním svojho neobozretného a ľahostajného konania. Taktiež uviedol, že žalobkyňa do dnešného dňa uhradila sumu vo výške 709 eur, z tejto sumy je uhradená istina vo výške 600 eur. S poukazom na uvedené navrhol, aby súd žalobu zamietol a priznal nárok na náhradu trov konania.

Žalobkyňa v replike uviedla, že žalovaný nerešpektoval právoplatné rozhodnutie súdov, preto bola nútená iniciovať exekučné konanie. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považovala uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu. Primeranosť sumy 709 eur je vzhľadom najmä na postoj žalovaného a množstvo porušení spotrebiteľských noriem evidentne daná. Žalovaný nechce niesť akúkoľvek zodpovednosť a porušenie svojich zákonných povinností „ospravedľuje“ jej ľahostajnosťou. Preukázateľne došlo k zásahu aj do jej majetkovej sféry. V ďalšom poukázal na rozsudky súdov priznávajúcich primerané finančné zadosťučinenie a ich výšku, ktorú nemožno považovať za symbolickú. Poukázala tiež na to, že bol narušený nielen jej bežný život, ale bol znížený rodinný rozpočet.

V duplike žalovaný poukázal na obsah doterajších podaní.

Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie, na ktoré sa žalovaného, ktorý svoju neprítomnosť ospravedlnil a súhlasil, aby sa súdne pojednávanie uskutočnilo v jeho neprítomnosti. Preto súd prejednal a rozhodol spor na pojednávaní v neprítomnosti žalovaného v súlade s ustanovením § 180 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len "CSP") s prihliadnutím na obsah spisu a vykonané dôkazy.

Na nariadenom pojednávaní súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, a teda spisom Okresného súdu Prešov sp. zn. 13C 504/2015 z neho najmä žaloba, rozsudok č.k. 13C 504/2015-47 z 17.9.2021, rozsudok Krajského súdu v Prešov č.k. 10Co/17/2022-94 z 17.5.2022, ako aj ostatným spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

Žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 5.1.2011 zmluvu o úvere č. 806300450 predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 600 eur za poplatok 576 eur, a to 12-imi mesačnými splátkami po 98 eur.

Žalobca sa voči žalovanému domáhal vydania bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky podanou žalobou na tunajší súd. Vec bola vedená pod sp. zn. 13C 504/2015.

Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 13C 504/2015-47 z 17.9.2020 rozhodol cit.:

„Žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobcovi sumu 109,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne z tejto sumy od 26.1.2016 do zaplataenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

U r č u j e , že zmluvná podmienka v Zmluve o úvere č. 806300450, uvedená vo všeobecných obchodných podmienkach - 11) o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny, zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, j e n e p r i j a t e ľ n á .

Žalobca m á n á r o k voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých výške rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

Na podklade podaného odvolanie Krajský súd v Prešove rozsudkom č.k. 10Co 17/2022-94 z 17.5.2022 potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešove č. k. 13C 504/2015-47 z 17.9.2020. Rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť dňa 24.6.2022.

Z bodu 74, 75 odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 13C 504/2015-47 z 17.9.2020 plynie cit.: „74. Vzhľadom na to, že samotná zmluva resp. text zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na ktorý spotrebiteľ pripojil svoj podpis, neobsahuje (ad 1.) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere - teda dobu trvania záväzku poskytnúť peňažné prostriedky, (ad 2.) podmienky upravujúce čerpanie úveru - teda „Akým spôsobom a kedy spotrebiteľ dostane peniaze“, a ďalej tiež ani (ad 3.) podmienky upravujúce uplatňovanie úrokovej sadzby - ktorými sa, vychádzajúc z podstaty a zmyslu úročenia, rozumejú všetky podmienky tak aby bolo zrejmé ako, resp. z akej sumy a odkedy (napr. či už od dojednania úveru - rezervácie peňažných prostriedkov, alebo od reálneho poskytnutia peňažných prostriedkov v prospech dlžníka, alebo až od určitého iného času v prípade dojednania dočasného bezúročného obdobia) a dokedy sa má uplatňovať (napr. do stanoveného času splatnosti, alebo do vrátenia, alebo inak), a to tak, aby bola jasne určiteľná povinnosť platenia úrokov (napr. aj v situácii prípadného predčasného alebo oneskoreného vrátenia peňažných prostriedkov) a (ad 4.) ročnú percentuálnu mieru nákladov, poskytnutý spotrebiteľský úver sa preto v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) ZoSU považuje za bezúročný a bez poplatkov, a teda veriteľ právo na ich úhradu nemal. Tým sa majú na mysli nepochybne všetky úroky a poplatky vzťahujúce sa k tomuto úveru. 75. Vzhľadom na to súd považoval túto žalobu za dôvodnú aj v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia, a preto žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi jeho sumu v rozsahu rozdielu medzi peňažnými prostriedkami, ktoré žalobcovi na základe zmluvy o úvere v sume 600,- Eur zrejme poskytol (a na ktorých vrátenie tak mal nárok) a tými, ktoré žalobca na tento úver v jeho prospech vo výške 709,- Eur celkovo uhradil, teda vo výške 109,- Eur.“

Z bodu 51 odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 13C 504/2015-47 z 17.9.2020 plynie cit.: „Súd pritom dospel k jednoznačnému záveru, že napadnuté ustanovenie, uvedené vo všeobecných obchodných podmienkach o tom, že dve tretiny poplatku za úver zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, spôsobuje celkom zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súd k tomuto záveru dospel na základe toho, že jednak ustanovenie o tomto poplatku nebolo transparentne uvedené v samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere, na ktorú spotrebiteľ pripojil svoj podpis, a tieto náklady a ich význam či dôvod nie sú v zmluve nijako špecifikované (tak aby bolo zrejmé za čo všetko má spotrebiteľ

platiť), a najmä toho, že pri ustanovení o tomto poplatku nie je vôbec zrejmé, prečo by poplatok za úver v tejto časti (vo výške 2/3 z poplatku stanoveného na 576,- Eur za úver vo výške 600,- Eur) za administratívu mal byť závislý od výšky úveru, a mal predstavovať neprímeranú sumu zodpovedajúcu dokonca až 64% poskytnutého úveru ($2/3 \times 576,- \text{Eur} / 600,- \text{Eur} \times 100\%$). Žalobcom označená zmluvná podmienka je teda aj podľa názoru súdu neprijateľná.“

Predmetný právny vzťah bol posúdený ako spotrebiteľský a súd aplikoval ust. § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Zistený skutkový stav takto právne posúdil:

Podľa § 52 ods. 1 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

V predmetnej právnej veci je nepochybné postavenie strán sporu ako dodávateľa a spotrebiteľa, čo plynie aj z rozsudku Okresného súdu Prešov vo veci sp. zn. 13C 504/2015 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu. Žalovaný v pôvodnom konaní vystupoval ako osoba konajúca v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa ako fyzická osoba pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 127/2017).

Podľa názoru súdu je základ nároku daný, ak dodávateľ poruší osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až 54

Občianskeho zákonníka, zákony o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku a podobne, čo sa v danom prípade nepochybne stalo. Okresný súd Prešov rozsudkom v konaní vedenom pod sp. zn. 13C 504/2015 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu konštatoval porušenie povinností žalovaného, keďže zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala obligatórne náležitosti, došlo zo strany žalobkyne o plnenie bez právneho dôvodu v prospech žalovaného, teda k jeho bezdôvodnému obohateniu. Navyše bol určený žalovaný poplatok ako neprijateľná zmluvná podmienka.

Zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia nevyžaduje podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 127/2017).

Pri určení výšky finančného zadosťučinenia súd posudzoval konkrétne skutkové okolnosti, prihliadol na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu (porov. rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 11Csp 215/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co 58/2019). Dbal pritom na naplnenie jeho základných funkcií, a to satisfakčnej a sankčnej.

V prejednávanej príhode možno konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu žalobcovi ako spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru, a teda k strate finančných prostriedkov, keďže súd posúdil úver ako bezúročný a bezpoplatkový, ktorá ujma sa aj reálne stala. Keďže rozsudkom bola žalovanému uložená povinnosť vydať bezdôvodného obohatenie vo výške 109 eur.

Rovnako úspešné uplatnené právo bolo aj v rozsahu určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky – poplatku.

Súd je toho názoru, že čo sa týka výšky finančného zadosťučinenia, považuje jeho výšku v rozsahu 150 eur za primeranú. Túto sumu považoval súd za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa, ktorý plnil žalovanému, aj keď na plnenie nemal žalovaný žiaden zákonný nárok a že svoje právo úspešne uplatnil aj žalobou o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Priznané finančné zadosťučinenie je teda vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, keďže poskytnutý úver preplatila, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a brániť svoje práva v konaní pred súdom a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Spotrebiteľ, teda žalobkyňa, pritom ani nie je povinná preukázať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa nepriznáva právo na finančné zadosťučinenie v prípade vzniku ujmy, ale už vtedy, keď jej ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla, pričom sa úspešne domáhala ochrany svojich práv. V danom prípade sa žalobkyňa úspešne domohla svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia.

Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP analogicky tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, keďže bol čo do základu plne úspešný a priznaná výška primeraného zadosťučinenia závisela od úvahy súdu. O výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesení, ktoré vydá vyšší súdnym úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.